

Az alapeljárás felei

Felperes: Skandinaviska Enskilda Banken AB Momsgrupp

Alperes: Skatterverket

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

Úgy kell-e értelmezni a hatodik HÉA-irányelv 13. cikkének B. részét (a közös hozzáadottértékadó-rendszerről szóló tanácsi irányelv⁽¹⁾ 135. cikkének (1) bekezdését), hogy az abban foglalt adómentességek az olyan szolgáltatásokra is kiterjednek, amelyek keretében valamely hitelintézet a részvénykibocsátást tervező társaság felé — ellenérték fejében — arra vállal garanciát, hogy a részvényjegyzésre nyitva álló időn belül nem jegyzett valamennyi részvényt átveszi (jegyzési garanciavállalásra)?

⁽¹⁾ 77/388/EGK tanácsi irányelv (HL L 145, 1. o.; magyar nyelvű kiadás 9. fejezet, 1. kötet, 23. o.)

Az Elsőfokú Bíróság (hetedik tanács) T-21/06. sz., Németországi Szövetségi Köztársaság kontra az Európai Közösségek Bizottsága ügyben 2009. október 6-án hozott ítélete ellen a Németországi Szövetségi Köztársaság által 2009. december 22-én benyújtott fellebbezés

(C-544/09. P. sz. ügy)

(2010/C 51/41)

Az eljárás nyelve: német

Felek

Fellebbező: Németországi Szövetségi Köztársaság (képviselők: M. Lumma, J. Möller és B. Klein meghatalmazottak)

A másik fél az eljárásban: Európai Bizottság

A fellebbező kérelmei

- A Bíróság helyezze hatályaon kívül az Elsőfokú Bíróság T-21/06. sz., Németországi Szövetségi Köztársaság kontra az Európai Közösségek Bizottsága ügyben 2009. október 6-án hozott ítéletét;
- a Bíróság semmisítse meg az állami támogatásról, amelyet a Németországi Szövetségi Köztársaság a digitális földfelszíni televízió (DVB-T) bevezetéséhez Berlin-Brandenburgban adományozott [helyesen: a Németországi Szövetségi Köztársaság által a digitális földfelszíni televízió (DVB-T) bevezetéséhez Berlin-Brandenburgban nyújtott állami támogatásról szóló], 2005. november 9-i C(2005)3903 bizottsági határozatot, és
- a Bíróság az alperest kötelezze az összes költség viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A fellebbezés az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságának azon ítéletét támadja, amellyel az Elsőfokú Bíróság a digitális földfelszíni televízió (DVB-T) bevezetéséhez Berlin-Brandenburgban nyújtott támogatással kapcsolatos C25/2004 eljárásban 2005. november 9-én hozott bizottsági határozat ellen a Németországi Szövetségi Köztársaság által benyújtott keresetet mint megalapozatlant elutasította. A Bizottság a határozatban a támogatási intézkedést a belső piaccal összeegyeztethetetlennek (EUMSZ. 107. cikk (3) bekezdésének c) pontja) tekintette.

A Németországi Szövetségi Köztársaság összesen öt jogalapra hivatkozik, amelyekben azt kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság nem ismerte el a Bizottság hatáskörrel való visszaélését, és ezért a keresetet jogtalanul utasította el.

Először is az Elsőfokú Bíróság tévesen tagadta az intézkedés ösztönző hatását, amikor csupán az analóg földfelszíni műsor-szórásról a DVB-T-re való áttérés igen korlátozott időtartamára támaszkodott, anélkül hogy az egész intézkedés tekintetében figyelembe vette volna a támogatott műsorszolgáltatók költségeit. Ezen egész intézkedés a konkrét áttérés mellett magában foglalja a műsorkínálatnak a DVB-T-n keresztül öt évig való fenntartására vonatkozó kötelezettséget is, függetlenül az alig előre jelezhető piaci elfogadástól. Ezért figyelembe kell venni az e kötelező műsorszórási időszak során felmerülő járulékos költségeket is.

Másodszor az Elsőfokú Bíróság tévesen túlságosan kiterjesztette a Bizottságnak az EUMSZ. 107. cikk (3) bekezdésének c) pontja szerinti értékelési kritériumait, amikor elfogadta, hogy a Bizottság a támogatási intézkedés alkalmasságát már azon okból is tagadhatja, mert a cél állítólag alternatív szabályozó intézkedésekkel is elérhető lenne. Az alternatív intézkedésekkel való összehasonlítás az EUMSZ-nek a támogatások ellenőrzésére vonatkozó rendelkezései által követett cél szerint nem tartozik a Bizottság megengedett vizsgálati eljárásába. Ezzel összefüggésben a szövetségi kormány azt is kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság a tagállamra hárította az azzal kapcsolatos bizonyítási terhet, hogy a Bizottság által javasolt alternatív intézkedések már eleve hatástalanok lettek volna. Ez ellentmond a jogbiztonság elvének, a bizonyítási terhet megosztása általános elveinek és a támogatások ellenőrzése céljának.

Harmadszor az Elsőfokú Bíróság az EUMSZ. 107. cikk (3) bekezdése c) pontjának vizsgálata során figyelmen kívül hagyta az Unió alapvető jogainak relevanciáját, amelyek az elsődleges jog részeként az Unió valamennyi szervét kötik minden fellépés során. Amennyiben valamely támogatás engedélyezésének megtagadásához elegendő lenne az állítólagos esetleges alternatív szabályozó intézkedésekre való egyszerű utalás, figyelmen kívül maradna az, hogy a szabályozó intézkedések korlátozzák a vállalkozásoknak a szabad gazdasági tevékenységhez való alapvető jogát. Ezt legalábbis mérlegelni kellett volna, ami nem történt meg.

Negyedszer az Elsőfokú Bíróság az alternatív szabályozó intézkedésekre való utalással tévesen értelmezte az EUMSZ. 107. cikk (3) bekezdésében foglalt belső piac, valamint a kereskedelmi feltételek hátrányos befolyásolása fogalmát, mivel nem ismerte el, hogy a szabályozó intézkedések szintén korlátozzák a versenyt. Azon általános feltételezés, hogy minden szabályozó intézkedés kevésbé korlátozza e jogilag védett érdekeket, mint valamely támogatás, elfogadhatatlanul leszűkített kritériumokon alapul.

Ötödször a Németországi Szövetségi Köztársaság azt kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság átvette a technológiasemlegesség Bizottság által kialakított elvét, anélkül hogy közben felismerte volna, hogy ezáltal az intézkedésnek a német hatóságok által követett célja érdemben elvetésre kerül. A technológiasemlegesség az összeegyeztethetőség vizsgálata során csak akkor megfelelő kritérium, ha a támogatás célja maga a digitális műsorszolgáltatásra való átállás. A Berlin-Brandenburgban a DVB-T-re való áttérés támogatása esetén azonban különböző okokból éppen ezen műsorszórési módot kell támogatni, miközben a kábeles vagy műholdas műsorszórési mód nem igényelt támogatást. A támogatási intézkedés jogszerű céljának megállapítása során a tagállamot mérlegelési mozgástér illeti.

Az Elsőfokú Bíróság (nyolcadik tanács) T-137/08. sz., BCS SpA kontra Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) ügyben 2009. október 28-án hozott ítélete ellen a BCS SpA által 2009. december 23-án benyújtott fellebbezés

(C-553/09. P. sz. ügy)

(2010/C 51/42)

Az eljárás nyelve: angol

Felek

Fellebbező: BCS SpA (képviselők: M. Franzosi, V. Jandoli, F. Santonocito avvocati)

A többi fél az eljárásban: Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM), Deere & Company

A fellebbező kérelmei

A fellebbező azt kéri, hogy a Bíróság:

— helyezze hatályon kívül a megtámadott határozatokat;

— rendelje el a 63289. sz. közösségi védjegy törlését;

— az ellenérdekű felet kötelezze a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A fellebbező előadja, hogy a megtámadott ítélet a következő jogi hibákban szenved:

- I. az Elsőfokú Bíróság tévesen értelmezte a közösségi védjegyről szóló rendelet⁽¹⁾ 7. cikke (1) bekezdésének b) pontját és 7. cikkének (3) bekezdését, amikor azt állapította meg, hogy a megjelölés megkülönböztető képességének megszerzése nem függ korábbi és jelenlegi kizárólagos használatától (sőt az állítólagos használatot nem igazolták, illetve ugyanezen határozat szerint néhány országban cáfolták);
- II. az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a megkülönböztető képesség megszerzésének megítélésére vonatkozóan a közösségi ítélkezési gyakorlatban megállapított kritériumokat, és ezzel megsértette a közösségi védjegyről szóló rendelet 7. cikkének (3) bekezdését.

Az I.pont alapján a Közösség más részeiben történt kizárólagos használat hiányát dániai és írországi harmadik személyek nyilatkozatai igazolták. Ugyanis, mivel a fogyasztók nem kapcsolják egyértelműen össze a zöld és sárga színkombinációt és a Deere-t, a megjelölés által szerzett megkülönböztető képesség nem ismerhető el ezekben az országokban.

A II.pont alapján a BCS vitatja az Elsőfokú Bíróság által a másodlagos jelentés igazolására vonatkozóan alkalmazott kritériumot, mivel az a Bíróság régóta fennálló ítélkezési gyakorlatában lefektetett elvekbe ütközik. A Deere védjegy használatának időtartama, a piaci részesedések és az eladási mennyiség — külön-külön véve — nem tekinthető elegendőnek a másodlagos jelentés megszerzésének igazolásához. Nem pótolhatják ezek különösen a közvélemény-kutatást (vagy a harmadik személyek nyilatkozatából származó eltérő eredményt), mivel más jellegű bizonyító elemek.

E tekintetben az Elsőfokú Bíróság tévesen hagyta figyelmen kívül az arra vonatkozó közvetlen bizonyítékot, hogy a 63289. sz. közösségi védjegy Írországból és Dániából nem rendelkezik megkülönböztető képességgel.

⁽¹⁾ A közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK módosított tanácsi rendelet (HL 1994., L 11., 1. o.; magyar nyelvű kiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.), amelynek helyébe a közösségi védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK tanácsi rendelet (kodifikált változat) lépett.